

Από κρότον ὄργανων βουλῆς
τοῦ Μυρρή τὸ βουλὸν ἀντικρύ,
κι' οἱ μεγάλοι βογχοῦν κι' οἱ μικροὶ¹
πᾶς λιμές τοὺς θερίζει.

Φασουλῆς δὲ κασσίδης ἡγεῖται
τοῦ πεινῶντος ἕκεινου σωροῦ,
κι' ὡς ἵπποτης ἀρχιού καιροῦ
πρὸς τὸν Θρόνον κινεῖται.

II.— Καὶ κατόπιν μὲν βῆμα βρέψῃ
σὰν παλιγοῦ Βασιλῆς Ριγκολέτος
πρὸς τὸν Θρόνον σκυφτὸς προσχωρεῖ
κι' δὲ γνωστός Περικλέτος.

Νίκη κρίσις δεινὴ ἀνατίλλει
κι' ἔνας Λόρδος πολὺ χαίρεμένος
καταντεῖ φά να γενῇ δὲ καύμένος
τῶν πιστῶν κοπελῶν του κοπέλη.

'Ω Βουλὴ, ξεφοντίζει, μὴν κάνης
τόσα σκέρτσα σ' ὅτι διάρθρο κοιλάρο,
δηρησέ με, μωρή, νὰ τὸν πάρω
και μὴ τόσο μὲ σκάνες.

'Στόνειρό του θαρρεῖ πᾶς τὸν πέρνει
και φωνάζει επικούρα, τὸν ἴππο... κ.
μα τὸ ρά δὲν προσβάνει νὰ 'πηγή²
κι' ἔνα ζύλο τὸν δέρνει.

Φ.— Εἰς τὸ Παλάτι μέσος ἱπποτικῶς ἐμβαίνω
μι' μέσσα πατρώτου, μὲ μόντουσσον σκυλιού,
κι' ἐμπρὸς μου νὰ Τραπέζη φαρδὸν πλατύ στρωμένο,
ποὺ βρίσκεις και τὸ γάλα του καθενὸς πουλιού.

Πρὸς τῆς κοιλίας τὸ μέρος μεγάλον ἔχω πάνω,
τοῦ Θρόνου τους φυγάδες περιλύπος κυττῶ,
κι' ἐπ' τὸ Τραπέζη κάτω κυριά κρυφά τρυπόνω
και φύγουσα χαλεύω χωρίς να τὰ ζητῶ.

Τῆς φτώχιας ἀποκατῆσεν φινιοπώρου φύλλο
ξερακιάνος ἱππότης έδω κι' ἔκει γυρνῶ,
και μὲ τὸν Περικλέτο, τὸν τακτικὸ μου φίλο,
κι' ἐπ' τὸ Παλάτι κέτω καρμάτη φορά περνῶ.

Σὲ τοῦτο τὸ πομπῶδες και διψήλες συμπόσιον,
κού σᾶς φλογῆσει νέκταρ Δεκαεικόνων κι' ἀμβρόσιον,
εἰ τοιτὸ τὴν μεγάλη τῆς κανονιδες ημέρα,
ποὺ φέλλεται μὲ γτιέτι τῆς πείνας δὲ γιαρίτε.
κυττάζει σὲν Βελτάσσαρο στους τοίχους πέρα πέρα
τὰς τρεῖς ίκεινας λέξεις : εθελί, Μαύρος, Φαρδές.

Σταθῆτε... Αἱ Ροά σαμός... σκασμός 'στὸ σκυλολόγι...
δὲ Βασιλεὺς και κύριος μὲ τὸν Σωτήρα τρύγει,
κι' ἔνδι φωνάζει τοὺς τευτές μὲ ξύνιο σταύλο :
νόσορο Ριγκολέτο.

Σταθῆτε... Αἱ Ροά σαμός... 'στὸ πνεῦμα μας γαλήνη...
δὲ Βασιλεὺς και κύριος μὲ τὸν Σωτήρα πίνει,
κι' ἔνδι φωνάζει τοὺς τευτές μὲ κόκκινο σπαλέτο :
«πόδισρο Ριγκολέτο»

(Εἴπεν αὐτὸς τάλλοκοτα δὲ λαλεῖς Φασουλῆς
χωρὶς κανένα νόημα 'στους λόγους τούτους ναζχ,
και προτροπάδεν ἐρυγχαν οἱ στύλοι τῆς Αύλης
κι' οἱ δύο μπεγλιβανήδες ἀπέμεναν μονάχοι.

(Καὶ σὰν 'βρεθῆκαν μόνοι των, μὲ μάτικ φωτεινά
ἴνας τὸν ἄλλον ἰδείπει χωρὶς νὰ τοῦ μιλήῃ,
και μὲ τὰ μούτρα πίχτηκν 'στὰ πίστα τάξινα
και γλείψει γλείψει τάκαναν σ' ἓνα λεφτό γηρελ.)

'Ημερολόγιον τρελλὸν «Ρωμηοῦ» και «Σκριπ» κι' ἄλλων πολλῶν.

«Δλλος εἰς τὸ μονάρχο, ἐμπρὸς εἰς τὸ μαργάριτο,
ποὺ κρύβει πράτη μέσα του και δηλεῖται και μπόλιο.

«Ρωμηός και «Σερίπτος» εἶπε πεζοὶ και ποηταὶ κοπάδι
και τρίχρωμοι ἐξώφυλλοι τοῦ «Ἄλανοναϊδού».
Νάτο τὸ κανεκάριο... Δευτέρα Τρίτη γηνίνει...
λεπτὴ πεντίνη μοναχό, πῶι ! και τι δὲ γέρν.

Εἴκαλ καιμπόσας ποκιλέας,
μι' ἄλλους λόγους ἀγγελέας.

Ποιητὴς ὑπεροπτὴς θύλεις εὔκολα νὰ γίνησε
κι' ἐπ' τὸν σέρβο κάθε Μούσα λαγερή νὰ οὐ γαντζώντη...
τὸ νογάν τὸ ζακουσμένο και γλυκότευσυτο νὰ πίνης
τὸν ἐν Πειραιῷ κυρίον Κολοδούσιον και Κοτσόνην.
Τότε ἐκπάσσεις, τότε κίρι, και Μούσον παρθίνων οίστροι,
και τὸν Πήγασον σου βίλας νὰ πετῇ χωρὶς κακιστρά.

Εἰς τὸ Σόνταριανά, τὸ καπνούς πολλῶν ἐγκλείσιον,
τὸν γνωστὸν Γεωργιαδίσιον τὸ λαυρίον Καντονιαλέον,
πούνας Πράκτωρ τοῦ μεγάλου τοῦ Καΐρου Τσανακλή,
τογαράσσει τὴν Αίγυπτον τὸν κάθε δερμάτική, επικαλέσας τοῦ θεοῦ της
Μάδης ήρης και πυγαρέρια γράμματαν νεταλίαν
κι' δους πίνουν από τὸν κάνθανον γκυνά μυριδάτα,
και καλλίτερα νὰ λέρουν τι λογή νὰ κανονίσουν παρά στην τηγανόπιταν
παρά στην τηγανόπιταν τηγανόπιταν νὰ λαμέρουν.

Αύτες δὲ Αἰδιονόπουλος κι' ἐρέτοις ἀδνοίσιε,
μ' εἰκεῖνα τὰ κοντούσια τοῦ κόρου δαμονίσι.
Άτα! Έρω τειχίους δρόμους και χλωσίους διδαστάς
και βρίσκεται στης σάλας του δια καθίσις θίλαι,
φωτίσας, κάλτους, γράμματα, 'κουμάρια, γραβάτες,
και 'σωράδες μεταποτῶν της νικοτρέπειν σχῆμα,
και πλούτοι και καταδήλωσι και θύμοις και καλ...
τερά σου, κιρή 'Αιδιονόπουλε, τερνήτε λάθος.

Βόγιαρει ινέρμας 'στὸν Στελδὸν Οἰκονόμουρον,
Ειστρέγεται νον και πράφειν τοῦ νέρου, τελεταὶ ποσταρά
ἔνοι μ' εύκαρτα τὸν σίλιον, ἐπίτη τὸν Καρδίσιον,
ποτὶ νὰ μην βρώνει τραύνων καρπότες,
κι' Κιοστρέλειν νὰ γίνη μεγάλος και πολὺς
και 'στα διάκι του χίρα νὰ πέσῃ κι' δὲ Τσουλή.

Ποτήτης διατρέχει τὸν περιπάτο του ποτητικού,
βούλον πολυβλαστὸν ιδίουσιν δερχότον,
τούτον τοῦ Μίσου τοῦ Δανῆ, περι Καρημούσιον,
κροτο μελέτη ιδρύσοντο, επούλες και περιστάσει,
και 'στον 'Ερετόν Καιρύου φαρεύσον θεύμιον,
τηρών και τον συγγράμτα και το Πανεπιστήμιον.